

Натрупаха много дървета, запалиха ги, и пламъкътъ се издигна високо въ нощната тъмнина.

Чуха се бавнитѣ удари на барабана, а женитѣ почнаха жално да пѣятъ, или по-скоро да виятъ.

После отъ тълпата излѣзе единъ червенокожъ, приближи се до мене съ дивъ викъ и почна да размахва една дебела тояга. Помислихъ си, че е дошълъ последниятъ ми часъ.

Но, вмѣсто да ме убие, той почна да играе, като правѣше ужасни движения. Следъ нѣколко минути къмъ него се присѣдини другъ, после още трима и най-после азъ се намѣрихъ въ срѣдата на единъ кръгъ отъ диваци, които играеха безумно.

Женитѣ приготвяваха нѣкакво питие, като даваха отъ време на време на мъжетѣ да пиятъ. Барабанитѣ продължава да биятъ тържествено, играта ставаше по-луда.

Безъ да мисля много, азъ отвързахъ синята птица отъ ремъка, сложихъ я срѣдъ хорото, и се впуснахъ и азъ да играя.

Нѣкои отъ по-трезвитѣ диваци ме следѣха съ очи, а другитѣ вече не обръщаха внимание на мене. Отначало азъ се въртѣхъ въ срѣдата на кръга, но после взехъ малко по-малко да го разширявамъ.

Забележихъ, че синята птица привлече вниманието на опияненитѣ играчи. Въ този удобенъ моментъ азъ се скрихъ въ близката гора.

Когато се отдалечихъ малко отъ свѣтлината на огъня, забележихъ, че се е съзорило, и слънцето приближава да изгрѣе.

Въ бѣга си срещнахъ мои другари, които, като видѣли, че ме нѣма, излѣзли ди ме дирятъ.

Така се спасихъ азъ отъ дивацитъ които, и сега не знаая, какво щѣха да правятъ съ мене.

Добромирко